

Arrest

nr. 219 420 van 3 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 september 2018 wordt de verzoekende partij op heterdaad betrapt bij het verkopen van drugs. Op 28 november 2018 wordt zij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende vijf jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.

1.2 Op 23 september 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen en een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van drie jaar.

1.3 Op 28 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: E(...)

Voornaam: A(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: M(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 22.09.2018 werd betrokkene op heterdaad betrapt bij het verkopen van drugs (PV nr. An.60.LB. (...)/2018), hij werd voorgeleid bij het parket en werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 23.09.2018 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Drugsgebruiken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijk overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar werd aan de betrokkene betekend op 23.09.2018.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 22.09.2018 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

☑ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Op 22.09.2018 werd betrokkene op heterdaad betrapt bij het verkopen van drugs (PV nr. An.60.LB. (...)/2018), hij werd voorgeleid bij het parket en werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 23.09.2018 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Drugsgebruiken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijk overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het is mogelijk dat de betrokkene familie in België heeft. Zijn vader en zijn oom bezoeken hem in de gevangenis. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, licht het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook in de relatie tussen andere verwanten. Het EHRM oordeelt dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijze van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn vader of oom. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste gezicht niet aannemelijk.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de proportionaliteitstoets, en van de materiële motiveringsplicht en de proportionaliteitstoets.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: (...)”

1.-

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De draagkracht van de beslissing moet slaan op vier elementen, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid) (A. VAN MENSEL, “De uitdrukkelijke motiveringsplicht” in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys&Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258:).

2.-

Dat de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd dat verzoeker niet zou beschikken over de bij artikel 2 vereiste documenten; er wordt niet aangeduid welke documenten hij niet in zijn bezit zou hebben. Verder wordt ook gesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden en hij het voorwerp zou uitmaken van een inreisverbod van 3 jaar. Wat de termijn om het grondgebied te verlaten betreft wordt verwezen naar artikel 74/14 § 3, 3° geen termijn tot vrijwillig vertrek toe te staan.

3.-

Verzoeker merkt op dat hij geen weet heeft van een beslissing tot inreisverbod van 3 jaar en ontkent derhalve dat hij hiervan kennis kreeg tijdens zijn aanhouding, laat staan dat hij een akte van kennisgeving zou hebben ondertekend. Niettegenstaande hiervan stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar word aan do betrokkene betekend op 23.09.2018”

Voor zover verwerende partij niet kan aantonen dat de beslissing tot inreisverbod van 3 jaar niet aan verzoeker werd betekend, dan werd de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd m.o.o. de terugkeer naar het land van herkomst. Het weze duidelijk dat verweerster op een niet afdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

Dat bestreden bevel laat zien dat er op geen enkele wijze grondiger is ingegaan op de te onderzoeken elementen in het kader van artikel 3 en 8 EVRM.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden (zie de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012).

De motieven in de bestreden beslissing werd niet afdoende gemotiveerd, daar zij niet motiveert waarom dit bevel zal moeten afwijken van het artikel 8 EVRM, m.n. het recht op een gezinsleven.

3.-

De motivering in de bestreden beslissing is alles behalve ernstig. Zo verwijst verwerende partij in haar motieven naar het risico op onderduiken omdat uit het administratief dossier zou blijken dat verzoeker zijn verblijf niet op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing. De motieven falen ook op zich.

Er is geen enkel risico op onderduiken; verzoeker heeft altijd openlijk gewoond op vermeld adres met zijn vader. Dit heeft hij ook zo verklaard aan de verbalisanten tijdens zijn aanhouding, waarna een huiszoeking heeft plaatsgevonden.

Het komt aan de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris toekomt om op grond van de objectieve criteria of het objectieve criterium die zijn/is vastgesteld aan de hand van de feitelijke omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, te beoordelen of het criterium of de criteria van toepassing is/zijn.

Zo wordt er in de voorbereidende werken uitdrukkelijk op gewezen dat: “Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. (..)

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk

maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn.

Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.(..)" (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

4.-

Wat betreft het gevaar voor de openbare orde.

Dit is tegenstrijd met het motief dat het zou gaan om 'een gedrag dat de openbare orde raakt'. Dit zijn twee onderscheiden begrippen. 'Gevaar' is niet hetzelfde als 'raken'.

Bovendien is dat 'gevaar' of 'gedrag' niet problematisch, laat staan dat uit de bestreden beslissing immers blijkt dat verwerende partij een concrete belangenafweging heeft gevoerd dat het gedrag van verzoeker in kwestie de openbare orde heeft geschaad en dat dit gedrag nu nog actueel is.

Ondertussen werd verzoeker vrijgelaten en verblijft hij opnieuw bij zijn vader te Antwerpen, hetgeen overigens aantoont dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent. Verzoeker werd zelfs niet gehoord.

DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, dewelke niet kennelijk onredelijk mag zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken, wat in casu niet is gebeurd.

5.-

Het feit dat de bestreden beslissing impliceert dat verzoekende partij gescheiden wordt van het gezin én dat de gezinskern hiermede zal aangetast worden.

Dat de terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst een manifeste schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM, daar de verderzetting van het gezinsleven onmogelijk is. Verzoeker is, Hierdoor wordt de gezinscel met zijn vader en zijn oom volledig verbroken, wat een schending uitmaakt van het recht op een gezinsleven.

Aangezien artikel 8 EVRM bepaalt dat: (...)

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is van de gezinssituatie van verzoeker, wordt ten onrechte en bewust geen rekening gehouden met het gezin.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Cilizv. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68)..

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij heeft onderzocht welke gevolgen haar beslissing zal hebben ten aanzien van verzoeker en diens familie in het Rijk.

De verwerende partij geeft blijk niet bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen.

Het kwam verweerster toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat geen enkele specifieke motivering in dit opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt.

Dat in casu verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt.

“ ... Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel... ” (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54).

De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig met de genomen beslissing, juridisch onaanvaardbaar en houdt geen rekening met de relevante feiten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat hoewel artikel 8 EVRM geen vrijgeleide mag zijn om de bepalingen van het vreemdelingenrecht naast zich neer te leggen, verzoeker en diens gezin het recht heeft op een gezinsleven vermits dit artikel een rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Om deze reden kan besloten worden dat verwerende partij het bevel op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft uitgebracht!

Gelet op de aangehaalde elementen, heeft verwerende partij haar motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel manifest geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2 In de mate dat de verzoekende partij een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar enig middel niet verder ingaat. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met

andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat ten slotte de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering), van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 7, eerste lid en 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, en tevens in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij richt zich in de eerste plaats tegen de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich, die zijn gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

De verzoekende partij gaat in de eerste plaats in op de overweging gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Zij stelt dat niet wordt aangeduid welke documenten zij niet in haar bezit zou hebben. De Raad wijst er echter op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Het betoog van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag. De Raad merkt op dat de verzoekende partij ook niet betwist dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Vervolgens betwist de verzoekende partij zowel het motief gesteund op artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als het motief gesteund op artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet. Uit het hoger geciteerde artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt echter dat het voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag) volstaat dat de vreemdeling zich in een van de twaalf opgesomde gevallen bevindt. Zodoende volstaat de vaststelling in het eerste motief dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort reeds om de afgifte van een bevel om een grondgebied te verlaten op zich te schragen. De twee andere motieven zijn dan ook overtollig geworden. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de verzoekende partij geen afbreuk kan doen aan het eerste motief, gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen de overtollige motieven gestoeld op artikel 7, eerste lid, 3° en 12° van

de vreemdelingenwet, kan de wettigheid van de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich aldus niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder moet worden ingegaan.

In de tweede plaats gaat de verzoekende partij in op de motieven die de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek onderbouwen.

Het relevante artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4°

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit het bovenstaande blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn voor vrijwillig vertrek moet bevatten van nul tot maximum dertig dagen. *In casu* werd aan de verzoekende partij geen termijn opgelegd, en dit enerzijds gestoeld op het risico op onderduiken overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet en anderzijds op het gevaar voor de openbare orde overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op onderduiken. Zij richt zich tevens tegen het motief met betrekking tot de openbare orde, al blijkt niet duidelijk uit het verzoekschrift of zij dit slechts doet in het licht van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich, of tevens met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

De Raad stelt echter hoe dan ook vast dat de verzoekende partij niet aantoont welk belang zij bij dit onderdeel van haar enig middel heeft. Sinds de betekening van de bestreden beslissing zijn immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken en het blijkt niet dat de verzoekende partij voor het einde van deze termijn het grondgebied heeft verlaten. Zodoende stelt haar kritiek op dit punt haar niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift ook niet duidelijk op welke andere manier zij desgevallend nog belang zou hebben bij dit onderdeel van het enig middel. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

Ten slotte gaat de verzoekende partij in op een vermeend gezinsleven met haar vader en oom en voert zij in deze zin een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM aan.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar vader en haar oom. In tegenstelling tot hetgeen zij beweert, blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk dat werd rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM, en wordt onderzocht of sprake is van een gezinsband met haar vader en oom. De gemachtigde wijst daarbij op rechtspraak van het EHRM en stelt dat uit het administratief dossier geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken tussen de verzoekende partij en haar vader of oom, zodat een schending van het voormelde artikel 8 niet aannemelijk is.

De Raad wijst erop dat uit vaste rechtspraak van het EHRM inderdaad blijkt dat het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel is beperkt tot het kerngezin en dat het EHRM nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen onder meer ouders en meerderjarige kinderen, en tussen andere verwanten. In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen andere familieleden “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene verwant ten aanzien van de andere en de reële banden tussen de verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen een ouder en zijn meerderjarig kind, of tussen andere verwanten, kan bijgevolg slechts worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de vaststelling van de gemachtigde dat uit het administratief dossier geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken tussen haar en haar vader of oom, in het geheel niet betwist. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat zij met haar vader en/of haar oom een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij kan dan ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde een belangenafweging had moeten doorvoeren met betrekking tot dit zogenaamde gezinsleven. Aangezien de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 niet aannemelijk kan maken, kan zij de schending

van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM ook niet aannemelijk maken.

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog zonder meer verwijst naar “*de te onderzoeken elementen in het kader van artikel 3 [van het] EVRM*” waarop in de bestreden beslissing op geen enkele wijze grondiger zou zijn ingegaan, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele manier concreet maakt waarop zij precies doelt. Zij maakt dan ook niet duidelijk welk belang zij bij dit onderdeel van haar enig middel heeft, zodat het onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE